

Hej proč zkoušich to teď vzdát,
když došel jsi až sem,
jen vzít slunce do dlaní a ve stéblech trávy snít
cosi se valí a myšlenku nelze zastavit,
hradby se bortí a stěží půjdou opravit,
jen ve stéblech trávy snít.

Chabý záblesk z minula,
příběh těch loňských životů,
vsazených do ráků,
snad z osmého století,
drsný jak dlaně všech lidí co sklízí na polích,
pevný jak nepadlé hradby Konstantinopoli,
po osm staletí.

Dej bůh nám malým malé trápení,
co dá se unést a co se časem zahojí,
dej bůh nám sílu bránit vlastní hrad,
aby tu kámen na kameni mohl chvíli stát,
ať lidé doznají klidu pasoucích se stád,
ve jménu smíření.

Chrámový zvony dozněly,
a bůh ví kde je bůh,
čas ideál předkům vzal,
kdo z nás zůstal pokorný,
čemu si věříš co nedá se pevně uchopit,
chceš vidět anděly dobrá běž se utopit,
a splétej si vlastní bič.